

מ"ת 39534/03/22 - מדינת ישראל נגד אחמד נסלה

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 39534-03-22 מדינת ישראל נ' נסלה (עציר)

5.4.2022

לפני כבוד השופטת תמר בר-אשר

מדינת ישראל

המבקשת

נגד

אחמד נסלה (עציר)

המשיב

בא-כוח המבקשת: עו"ד אביעד דוויק (פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי))

עו"ד עיסא מוחמדיה

בא-כוח המשיב:

החלטה

החלטה בבקשה להורות על מעצר המשיב (יליד שנת 1998, כבן 24) עד תום ההליכים נגדו בתפ"ח 39519-03-22. במסגרתו הוגש נגדו כתב אישום המחזיק שני פרטי אישום שלפיהם הואשם **בשתי עבירות מעשה טרור של ניסיון רצח**, לפי סעיף 305(1) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 וסעיף 37 בחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016.

כתב האישום והבקשה הנדונה הוגשו ביום 18.3.2022. הדיון בבקשה התקיים ביום 30.3.2022.

עובדות כתב האישום

2. **האישום הראשון:** על-פי הנטען באישום הראשון, במועד כלשהו גמלה בליבו של המשיב החלטה לבצע פיגוע רצחני ממניע לאומני ודתי, באמצעות שיסוף צווארו של יהודי אקראי שיזדמן בדרכו. בעקבות זאת, ביום 2.3.2022 סמוך לשעה 17:00 הגיע המשיב לכפר חיזמא הסמוך לירושלים בעודו מצויד בסכין חיתוך ("סכין יפנית" ולהלן - **הסכין**). ו"ז, יליד שנת 1973 (להלן - **המתלונן א'**), היה אותה עת סמוך לחנות לחלקי חילוף לרכב 'אל שקבוואי' המצויה במקום. המשיב קפץ על המתלונן א' והחל לשסף את צווארו באמצעות הסכין בכוונה להמיתו. מיד לאחר מכן, התרחק המשיב מהמתלונן א', שהרים חבילת קרטון כדי להתגונן. המשיב הרים מוט ברזל שאורכה כ-1.5 מטר המחובר לחישוק מתכת של צמיג רכב (להלן - **מוט הברזל**) וזרק אותו אל עבר המתלונן א' כדי לפגוע בו. בעל החנות עצר את מוט הברזל באוויר וכתוצאה מכך המוט פגע בידיו. מיד לאחר מכן נמלט המשיב מהמקום. למתלונן א' נגרם חתך בצווארו שאורכו כ-4 ס"מ והוא נזקק לתפירתו.

3. **האישום השני:** על-פי הנטען באישום השני, בהמשך למתואר באישום הראשון ולהחלטת המשיב המתוארת בו, הוא חזר אל כפר חיזמא למחרת בבוקר, ביום 3.3.2022 סמוך לשעה 8:00. אותה עת נכח ו"ר, יליד שנת 1954 (להלן עמוד 1

- **המתלונן ב')**, סמוך לחנות "סופרמרקט קודס" המצויה במקום. המשיב ניגש אליו ושאל אותו אם הוא ערבי והמתלונן ב' השיב לו כי אינו ערבי. בעקבות תשובתו, הוציא המשיב סכין מכיסו והחל לשסוף באמצעותה את צווארו של מתלונן ב' בכוונה להמיתו. מתלונן ב' ניסה להגן על עצמו באמצעות ידיו ובמקביל יצא בעל החנות, כרים אבו חליל, כדי לעזור למתלונן ב' והמשיב ברח מהמקום בריצה. למתלונן ב' נגרם חתך עמוק בצווארו, מאמצע הלסת עד אוזן שמאל ועוד שני חתכים שטחיים. הוא נזקק לתפרים באמצעות סיכות והיה מאושפז בבית חולים יום אחד.

עיקרי טענות הצדדים

4. בבקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים טענה המבקשת כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת האשמה המתוארת בשני פרטי האישום. כן טענה, כי העבירות שבהן מואשם המשיב מקימות חשש סביר כי שחרורו יסכן את ביטחון הציבור ולפיכך קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן - **חוק המעצרים**). כמו כן, העבירות שבהן מואשם המשיב הן עבירות ביטחון, אשר על-פי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) בחוק המעצרים מקימות חזקת מסוכנות. עוד טענה המבקשת, כי סוג העבירות שבהן מואשם המשיב וחומרתן מצביעות על כך שלא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופת מעצר.

5. בא-כוח המשיב הודיע כי אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת עובדות האישום הראשון, אך לטענתו, אין ברשות המבקשת די ראיות העומדות ברף הנדרש להוכחת האישום השני. עוד טען, כי אינו חולק על כך שישנה עילת מעצר. עם זאת ביקש כי המשיב יופנה לקבלת תסקיר משירות המבחן, אשר יידרש לבחון את אפשרות שחרורו לחלופת מעצר. בא-כוח המשיב טען עוד, כי למשיב בעיות בתחום בריאות הנפש וכי אף היה מאושפז בעבר ולפיכך ביקש להפנותו לבדיקת הפסיכיאטר המחוזי, אשר יחווה את דעתו בעניין אחריותו של המשיב למעשיו במועד העבירות הנטענות ובעניין כשירותו לעמוד לדין.

המבקשת אינה מתנגדת להגשת חוות דעת פסיכיאטרית, אך לשיטתה, יש לעשות כן במסגרת ההליך העיקרי.

דין והכרעה

6. ראשית לכל יש לומר כי לנוכח הסכמת בא-כוח המשיב לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת עובדות האישום הראשון, נראה כי שאלת קיומן של ראיות לכאורה להוכחת עובדות האישום השני, היא משנית. שכן, די בהסכמה כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת הנטען באחד מפרטי האישום ובהסכמה בדבר עילת מעצר, כדי להצדיק את מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו.

עם זאת ואף אם הדבר בבחינת למעלה מהדרוש, נפרט בקצרה את עיקרי הראיות בעניין האישום השני, אשר יש בהן כדי להוכיח לכאורה את האשמה באישום זה.

7. בא-כוח המבקשת הצביע על הראיות העיקריות, אשר נמצא כי אמנם יש בהן כדי להוכיח לכאורה את עובדותיו של האישום השני, כלהלן.

(א) על-פי תיק חקירה בעניין אירוע מיום 2.11.2021 (פל"א 780494/21), במועד זה המשיב התקשר אל המשטרה למוקד 100. בשיחה זו דיבר המשיב בערבית ובאנגלית ועל-פי תרגום תכתוב השיחה (**סומן 1**), הוא אמר שהוא מאושפז בבית חולים "הרצוג" בירושלים וכי הוא "מתקשר לדווח על עבירה שעלולה להתבצע", אמר כי "אני מרגיש שאני עומד להרוג מישהו" והוסיף כי הוא "עומד להרוג את המטופלים בסביבתי... בגלל שהם יהודים ואני מוסלמי". על דברים אלו חזר מספר פעמים בנוסחים דומים.

(ב) בעקבות האירוע האמור, המשיב נעצר ונחקר ובמהלך חקירתו חזר על הדברים והסביר כי המניע לכך "לא מגענות ולא מכלום. זה מתוך דת. זה מניע דתי". לדבריו, "יש פסוק לפי השריעה הסונית שאומר שלא יקום יום תחיית המתים אלא אחרי שהעצים הסלעים יעידו על כך שמתחבאים מאחוריהם יהודים". עוד הסביר המשיב, כי זו המסורת הנכונה, זה רצון האל, כי קיבל הוראות מהאל וכי הוא רוצה להרוג את היהודים בגלל הכיבוש ובגלל שישנם מיליון פליטים, בעוד היהודים מגיעים מכל העולם וכובשים את הבתים של כל המוסלמים והפלסטינים הגרים ברחובות וכי בגללם העיר עזה במצור (הודעתו מיום 2.11.2021, שורה 7 ואילך (**סומן 2**)). כפי שטען בא-כוח המבקשת, מדבריו אלו של המשיב נלמדים כוונתו ומניעיו.

(ג) האירוע הראשון המתואר באישום הראשון, אירע כאמור ביום 2.3.2022 בשעה 17:00, ולגביו אין מחלוקת בעניין קיומן של ראיות לכאורה להוכחת עובדותיו.

האירוע השני היה למחרת בבוקר, ביום 3.3.2022 בשעה 8:00. אף הוא באמצע כפר חיזמא ובאותה שיטה, שכללה הצטיידות בסכין וניסיון שיסוף גרונו של הנפגע. בנסיבות אלו, עצם הדמיון בין שני האירועים וסמיכות הזמנים, הם בגדר ראיה המחזקת את הנטען כי המשיב היה התוקף בשני האירועים.

(ד) המתלונן ב' (קורבן האירוע השני) ברח אל מחסום חיזמא הסמוך ושם פגש שוטרים שהראו לו תמונה בודדת של המשיב, מאחר שהם חשדו כי הוא זה שתקף את המתלונן א' באירוע הראשון. על-פי הודעתו של השוטר יוסף מתנאלי מיום 6.3.2022 (**מסומן 3**), המתלונן ב' אישר לשוטרים כי האדם הנראה בתמונה הוא מי שדקר אותו.

(ה) בעקבות האירוע חיפשו חוקרי המשטרה סרטונים מהאזור ובין השאר, הורידו סרטון ממגרש מכונות הסמוך למקום האירוע. השוטרים הקפידו תמונות מתוך הסרטון (**מסומנות 4**), והראו אותן לאמו של המשיב, אשר זיהתה אותו ואישרה כי האדם הנראה בסרטון הוא בנה המשיב (הודעת אימו של המשיב, פאטמה ג'אבר, מיום 4.3.2022 בשעה 13:09, שורה 33 (**מסומנת 5**)).

(ו) על-פי חוות דעת מומחה מטעם המעבדה הדיגיטאלית במטה הארצי, נמצאה התאמה חלקית בין האדם הנראה בתמונה שהוצגה לאמו של המשיב לבין תמונת המשיב (**מסומנת 6**). מאחר שבתמונה נראה האדם הבורח מהזירה

שניות ספורות לאחר האירוע המתאר באישום השני, לנוכח הזיהוי של אמו והזיהוי החלקי של מומחה המעבדה הדיגיטלית, נראה כי יש בכך משום ראיה לכאורה להוכחת העובדה שהמשיב הוא זה שתקף באירוע המתואר באישום השני.

(ז) אף לנוכח אמרתיו של המשיב ותגובותיו, ניתן לומר כי ישנה הודאה חלקית בכך שהוא התוקף גם באירוע המתואר באישום השני. כך למשל, ברוב חקירותיו הוא שותק, שאף בכך יש כדי לחזק את ראיותיה של התביעה (בש"פ 6103/20 פלוני נ' מדינת ישראל (21.9.2020), כבוד השופט ד' מינץ, פסקה 34 וכן ראו את הפסיקה שם). בנוסף לכך וכמתואר, המשיב הביע עמדות בדבר הצורך בהריגת יהודים בשל כך שלטענתו, הם לקחו את אדמותיהם של הפלסטינים. המשיב אף העיר הערות שלפיהן המעשים המתוארים בכתב האישום הם מעשים מבורכים. כך למשל, עת נשאל עליהם במהלך תרגיל חקירה מיום 8.3.2022 (מסומן 7), השיב לרבות מהשאלות "ברוך ה'" (למשל: שם, שורות 42-41, 75-82). במענה לשאלה אם פעל לבד באותם אירועים, השיב "לבד ברוך ה'" (שם, שורות 43-44). במענה לשאלה אם תקיפת יהודים היא בגדר הגנה על הדת, השיב כי זו הגנה על הדת ועל האל וכן כי העניין הוא החוקים שלהם [של היהודים] והם נמצאים על האדמה הזו (שם, שורה 50). כמו כן אישר כי סיבת הפיגועים שעשה היא השתייכותו ל"מואחדין" (שם, שורות 53-58).

(ח) כעבור חמישה ימים, ביום 13.3.2022, נגבתה מהמשיב הודעה (מסומן 8) ובמהלך גבייתה הושמע לו תרגיל החקירה האמור. הוא נשאל אם הוא מזהה את קולו ואם הוא הדובר ובתגובה לכך הנהן בראשו. הוא אף נשאל אם הודה כי הוא הפוגע בשני האירועים ואף בעניין זה הנהן בראשו (בעיקר שורה 52 ואילך).

8. בא-כוח המשיב טען כי אין די בראיות האמורות, מאחר שאין חד משמעיות. לטענתו, אין כל ראיה פורנזית הקושרת את המשיב לאירוע המתואר באישום השני; אין איכון של מכשיר הטלפון שלו; אין תיעוד מצולם של האירוע או עד ראיה שזיהה את המשיב במסדר זיהוי קביל; הצילומים שהוצגו אינם ברורים דיים; דברי המשיב מחודש נובמבר היו במהלך אשפוז פסיכיאטרי; הזיהוי של אמו של המשיב לא היה חד משמעי; בתרגיל החקירה המשיב לא הודה כי תקף גם באירוע השני.

ראשית יוער, כי לא ניתן לומר כי אמו של המשיב לא זיהתה באופן חד משמעי (שורה 33 בהודעתה). מעבר לכך, כידוע, אין בוחנים את האין, אלא את היש. הראיות שעל-פי טענת בא-כוח המשיב אינן בנמצא אמנם אינן בנמצא, אך די בראיות הקיימות כדי לעמוד ברף הנדרש של ראיות לכאורה להוכחת האשמה.

9. לנוכח האמור, בהיעדר מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האישום הראשון ולנוכח הראיות המפורטות לעיל, אף נמצא כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת עובדות האישום השני.

בנסיבות אלו, בשל חומרת המעשים ולנוכח הראיות בעניין דברי המשיב המצביעים על המניע האידיאולוגי ועל הרצון לפגוע ביהודים על רקע מניע זה, יש בכל אלו כדי להצביע על מסוכנותו. מסוכנות הנלמדת מחומרת המעשים, חומרת הפגיעה בנפגעים ובמיוחד הנפגע באישום השני (כפי שאף עולה מתמונות הפגיעה הקשה (מסומן 9)). לפיכך ואף

בהתחשב בטענה כי המשיב עשה את הדברים על רקע מצבו הנפשי, יש בכל אלו כדי להצביע על מסוכנות ממשית הנשקפת ממעשיו.

לפיכך ואף בהיעדר מחלוקת בדבר קיומה של עילת מעצר ומהטעמים שיבואו להלן, לא נמצא מקום לבחינת חלופת מעצר.

10. בנסיבות העניין מתקיימת עילת המסוכנות, הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ב) בחוק המעצרים, שלפיה "קיים יסוד סביר לחשש שהנאשם יסכן את בטחונו של אדם". מסוכנות זו נלמדת מחומרת המעשים שעל-פי הנתען עשה הנאשם. אף מתקיימת חזקת המסוכנות על-פי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) בחוק זה, מאחר שהעבירות שנתען שהמשיב עבר, נעשתה באלימות חמורה ואף באכזריות ותוך שימוש בנשק קר. לאלו מצטרפת אף חזקת המסוכנות הנובעת מכך שהעבירות שבהן מואשם המשיב הן עבירות ביטחון כאמור בסעיף 21(א)(1)(ג)(2) בחוק המעצרים.

לא אחת נקבע לגבי עבירות חמורות מהסוג הנדון, כי "הכלל הוא, כי מי שקיימות לגביו ראיות לכאורה להוכחת מעשה דקירה, לא ניתן לאיין את מסוכנותו באמצעות חלופת מעצר, אלא בנסיבות חריגות ומיוחדות" (בש"פ 139/10 מדינת ישראל נ' מנור (17.1.2010), כבוד השופט י' עמית, פסקה 7 והפסיקה שם). בנסיבות העניין, הדברים שנאמרו לעניין זה לפני שנים רבות יפים גם עתה. "ודרך אחת היא להודיע ברבים וידעו הכל: בהעדר נסיבות יוצאות דופן במיוחד, מי שיעשה שימוש בסכין לפגיעה בחברו, דינו יהיה מעצר עד תום ההליכים. זה הכלל וזה יהיה אף דינו של העורר" (בש"פ 2181/94 מיכאלי נ' מדינת ישראל (22.4.1994), כבוד השופט מ' חשין, פסקה 10). כל זאת על אחת כמה וכמה במקום שבו מדובר בעבירות שנעברו ממניע אידיאולוגי מובהק, כפי שהסביר המשיב בהודעותיו.

11. סיכום הדברים הוא אפוא, כי בהיעדר מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת עובדות האישום הראשון, משנמצא כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת האישום השני, אין מחלוקת בדבר עילת מעצר ולנוכח המסוכנות הנשקפת מהמשיב, נמצא כי אין מקום לבחינת חלופת מעצר. מטעם זה אף לא נמצא צורך לבקש משירות המבחן להגיש תסקיר בעניין המשיב (ראו לעניין זה: בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל (15.1.2015), כבוד השופט י' עמית, פסקה 9).

הבקשה מתקבלת ובהתאם לכך המשיב ייעצר עד תום ההליכים נגדו.

12. לבסוף, מקובלת עליי עמדת בא-כוח המבקשת שלפיה על בחינת מצבו הנפשי של המשיב להיעשות במסגרת ההליך העיקרי, אשר דיון בו קבוע עוד מספר ימים לפני הרכב השופטים הדין בפשעים חמורים.

ניתנה היום, ד' בניסן התשפ"ב, 5 באפריל 2022, במעמד המשיב ובאי-כוח הצדדים כמפורט בפרוטוקול הדיון מהיום.

תמר בר-אשר,
שופטת